

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	2.Kf.700.074/2026/4.
A felperes:	felperes1 (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (felperes képviselőjének címe; eljáró képviselő: dr. Oláh Tamás kamarai jogtanácsos)
Az alperes:	alperes1 (alperes címe)
Az alperes képviselője:	Polczer Attila kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díj megfizetése iránt indított közszolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (20. sorszámon)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Veszprémi Törvényszék 1.K.700.039/2025/19. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 32.000 (harminckétezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a 2021. szeptember 1. napjától 2024. szeptember 30. napjáig tartó – perrel érintett – időszakban az alperes hivatásos állományú tagjaként a állományhelyén vizsgáló beosztásban teljesített szolgálatot. A rendőrkapitányságon osztály1 és osztály2 egyaránt működött. A felperes folyamatosan és rendszeresen végzett nyomozati és vizsgálati feladatokat egyaránt. 2024. márciusától a teljes rendőrkapitányság videokonferenciás felvételeinek feltöltését is végezte. A felperes szolgálati panaszt terjesztett elő, amelyben a 2021. szeptember 1-től kezdődő időszakra – 2022. március 21. és május 19., valamint 2023. április 17. és június 17. közötti időszak kivételével – havonta az illetményalap 100%-ának megfelelő megbízási díj és törvényes kamatainak a megfizetését kérte. Szolgálati panaszát az alperes vezetője a 2024. december 16. napján kelt 07000-250/9-3/2024. szp. iktatószámú határozatával megalapozatlanság miatt elutasította.

A felperes keresete és a védírat

[2] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a 2021. szeptember 1. napjától 2024. szeptember 30. napjáig terjedő időszakra - 2022. március 2-től 2022. május 19-ig, és 2023- április 17-től 2023. június 17-ig terjedő időszak kivételével - bruttó 1.275.450 forint megbízási díj és késedelmi kamata megfizetésére. A megbízási díj mértékét 2022. március, 2022. május, 2023. április és 2023. június hónapokra az illetményalap 50 %-ban, míg a többi (31 hónapra) 100 %-ában határozta meg; keresete jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés c) pontját és (5) bekezdését jelölte meg.

[3] Az alperes a megbízási díj jogalapját és mértékét vitatva a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[4] Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 1.275.450 forint megbízási díjat és annak késedelmi kamatát. Döntését a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjára, (3) és (5) bekezdéseire, a 102. § (1) bekezdés b) pontjára, a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: BM rendelet) 2. számú mellékletére alapította. Rögzítette, hogy azt kellett vizsgálnia, hogy a felperes ellátott-e olyan a szolgálati beosztásához (vizsgáló) nem tartozó feladatkört (nyomozói feladatok), amelynek ellátása többletfeladatnak minősült. A felperes személyes előadása alapján rögzítette, hogy az ügyek kiosztásakor a Robotzsaru rendszerben megjelölték, hogy „vizsgálatos” vagy „felderítési” ügyről van-e szó. Az elkülönítést azt határozta meg, hogy sor került-e gyanúsított kihallgatásra, vagy sem. Amennyiben ilyenre nem került sor, akkor a felperes végezte el a tanúkihallgatásokat, megkereséseket, ujjlenyomatot vett, fotókat készített. Ezek a feladatok mind nyomozati

feladatok a gyanúsítás közlése előtt. Vizsgálati feladatként jelölték meg a gyanúsított kihallgatása utáni eljárási cselekményeket. A tanúként meghallgatott tanú1, aki a állománnyhelyának a vezetője megerősítette, hogy a felperes mind a vizsgálati, mind a felderítési szakban végzett nyomozati cselekményeket, azonban a tanú meglátása szerint nem lehet éles határt húzni a nyomozati és vizsgálati feladatok között pusztán a gyanúsítás közlésére figyelemmel; megerősítette, hogy a felperes másodmagával végzi a kapitányságon a videokonferenciás feltöltéseket.

[5] Az alperes a felperes által végzett tevékenység mértékét nem vitatta, csak a felperes által végzett vizsgálat körébe eső tevékenységekhez nem sorolta be az adminisztratív jellegű feladatokat.

[6] Rögzítette, hogy a BM rendelet 2. számú melléklete külön beosztásként nevesíti a nyomozói és vizsgálói beosztást: ezek a beosztások akkor is elkülönült beosztásnak tekintendők, ha az adott szervezeti egységnél nincs elkülönült osztály2 és nincs rendszeresítve vizsgáló státusz.

[7] A munkaköröket és beosztásokat a BM rendelet határozza meg. A Kúria gyakorlatából kiemelte, hogy a munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, az alperes csak egy adott munkakörön belül határozhatja meg szabadon a munkaköri leírásban nevesített feladatokat, a munkaköri leírása egyértelműen más munkakörbe tartozó feladatokat jogszerűen nem építhet be. Ebből következően a felperes munkaköri leírását nem lehet úgy értelmezni, hogy a munkakörébe tartozó alapeladatként lenne köteles ellátni mind a nyomozati, mind a vizsgálati feladatokat. Egy ilyen jellegű értelmezés a munkakör kereteinek túllépését, illetve a munkakör kiüresedését eredményezné.

[8] A Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján megállapította, hogy az alperes a felperest a szolgálati beosztásához nem tartozó olyan feladatok, feladatkör (nyomozói feladatok) ellátásával bízta meg, amely a BM rendelet alapján más, különálló munkakörhöz tartoznak. Ezeket a feladatokat a felperes rendszeresen, nem eseti jelleggel látta el és azok a szolgálati idejének jelentős részét kitették. azért minősül jelentős többletmunkának, mert azokat a felperes a legtöbb szolgálat során ellátta.

[5] A megbízási díj havi összegét a kereseti kérelemmel - nagyrészből - egyezően a rendvédelmi illetményalap 100%-ában határozta meg, értékelve és osztva azt a felperesi álláspontot, miszerint nem csupán az érdemi feladatok minősülnek többletfeladat-ellátásnak, hanem az érdemi feladat nélkülözhetetlen részét képező adminisztratív feladatok is. Figyelembe vette azt is, hogy a felperes a videokonferenciás felvételek feltöltését is többletfeladatként végezte.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[6] Az alperes az elsőfokú ítélettel szemben előterjesztett fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítását kérte. Érvelése szerint az elsőfokú

bíróság a perbeli tényekkel ellentétes megállapításokat tett, a tényállást részben hibásan állapította meg és téves jogértelmezésre jutott, amikor a felperes keresetének helyet adott, ezért ítélete sérti a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 78. § (1) és (2), 84. § (2) bekezdésében, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 279. § (1) és 346. § (4)-(5) bekezdésében, a Hszt. 71. § (1) bekezdésébe, a 101. § (1) bekezdés a) pontjába a 102. §-ába, a BM rendelet 2. számú mellékletében, a 33/2015. BM rendelet 10. § (2) bekezdésében, foglaltakat. Emellett tévesen értelmezte a nyomozás és az előkészítő eljárás részletes szabályairól szóló 100/2018 (VI.8.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Nyer.) 150. § (1) bekezdésében és a büntető eljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 348. §-ában foglaltakat.

[7] Az elsőfokú ítélet [19]-[21] bekezdései rögzítették, hogy a felperes a vizsgálói beosztáshoz tartozó feladati ellátása mellett rendszeresen látott el beosztásához nem tartozó nyomozati feladatokat is, azonban nem jelölte meg azt a jogszabályt, mely alapot adott számára, hogy elkülönítse ítéletben a nyomozói, illetve a vizsgálói beosztáshoz tartozó munkaköri feladatokat. Ezzel kapcsolatban okszerűtlenül hivatkozott a BM rendelet 2. számú mellékletében foglaltakra, mivel ezek a rendelkezések az egyes beosztásokhoz tartozó feladatokról nem rendelkeznek. Kifejtette, hogy a Be. és a Nyer. munkajogi – jelen perben a nyomozó és vizsgáló beosztáshoz tartozó feladatokra vonatkozóan – rendelkezéseket nem tartalmaz, ezért a bíróság adós maradt annak a megindokolásával, hogy mi alapján döntötte el azt, hogy milyen tevékenységek, feladatok tartoznak a vizsgálói beosztáshoz. Kifejtette ismét, hogy a rendőri szerv működési okmánya, ügyrendje határozza meg, hogy a szerv állománytábla szerinti egyes szervezeti elemeinek milyen feladatokat kell ellátnia. A szervezet Ügyrendjének elkészítésére az államháztartásról szóló 368/2011 (XII.31.) Korm. rendelet 13. § (5) bekezdése szerint került sor. A személyi állomány feladatkörét a rendőrkapitányság ügyrendjében kell szabályozni. A szervezet vezetőjének jogkörébe tartozik az, hogy az egyes beosztás betöltőknek milyen feladatokat kell ellátnia. Egyetlen korlát, hogy az állomány érintett tagjának a feladat ellátásához megfelelő végzettséggel, képzettséggel kell rendelkeznie. Az elsőfokú bíróság nem rögzítette, hogy az Ügyrenddel kapcsolatos alperesi álláspontot a bíróság miért nem fogadta el.

[8] A Hszt. 101. § (1) bekezdés a) pontjára hivatkozva utalt arra, hogy a munkáltatói jogkör gyakorlójának nem hogy nincs lehetősége a munkaköri leírásban a beosztáshoz nem tartozó feladatokat rögzíteni, hanem az a kötelezettsége, Ezzel kapcsolatban jogszabálysértő módon hivatkozott az elsőfokú bíróság a Kúria döntésekre és a kialakult bírói gyakorlatra. Mivel a felperes a munkaköri leírásban foglalt feladatokat látott el, ezért az elsőfokú bíróság jogszabálysértő módon állapította meg, hogy a felperesnek megbízási díj jár.

[9] A Hszt. 102. § (1) bekezdése alapján a felperes a szolgálati beosztásához nem tartozó, de a végzettsége, képzettsége alapján részére meghatározott szolgálati feladatait a szolgálatteljesítési idején belül külön ellentételezés nélkül köteles végrehajtani. A felperes által kifogásolt nyomozói feladatokat a szolgálatteljesítési idején belül látta el, és a feladatok a felperes végzettségének és képzettségének megfelelőek voltak.

[10] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte, másodfokú perköltségigény felszámítása mellett. Az Ügyrenddel

kapcsolatban előadta, hogy nincs jogszabályi alapja az alperesi elhatárolásnak, miszerint ismeretlen elkövető vagy ismert elkövetővel szemben folyik-e az eljárás. A büntetőeljárásnak két szakasza van, nyomozás és felderítés, amely a megalapozott gyanú közléséhez szükséges tények tisztázására irányul és a gyanúsítás közlését követően indul a vizsgálati szak. Alperesi terminológiát használva ismeretlen tettes, akivel szemben még nem közölték a gyanúsítást és ismert tettes, akivel szemben a gyanúsítás közlésre került. Kiemelte, hogy a szervezet Ügyrendjének 79. pontja ellentétes az alperesi állásponttal, mert ismert elkövető esetén nem szükséges annak felderítése, mégis az Ügyrend szerint a osztály2 feladatkörébe tartozik felderíteni az elkövetőket. A munkaköri leírással kapcsolatban előadta, hogy semmi nem akadályozta az aleprest abban, hogy kellő számú nyomozói és vizsgálói beosztásokat rendszeresítsen az állománytáblán, és a munkaköröket is ekként határolja el. A BM rendelet a helyi szervek esetében is megkülönbözteti a nyomozó és vizsgáló beosztásokat.

[11] Hangsúlyozta a nyomozói és vizsgálói beosztások különbözőségét és elhatárolható jellegét, a felperes beosztását.

[12] Kiemelte, hogy 2023. február 1-jei hatállyal módosultak a Hszt. 71. § szerinti megbízás szabályai, azonban ez lényeges változást nem jelentett, a megbízási díj feltétele a jelentős többletmunka, ami nem eseti jellegű. Jelen esetben irreleváns a pontosítás, mert a szolgálatteljesítése jelentős részében foglalkozott eltérő feladatokkal, így a jelentős többlet megállapítható. A Hszt. 102. (1) bekezdés b) pontjával kapcsolatban előadta, hogy az alperes megalapozatlanul hivatkozik az utasítás teljesítésének szabályaira, mert azok nincsenek összefüggésben a megbízás rendelkezéseivel. Az ellentételezés nem azonos a megbízási díjjal, így a megbízás szabályai a *lex specialis derogat generali* elve alapján alkalmazandóak. Ezért nem lehet konjunktív feltétel a megbízási díjnál a többletmunka és a foglalkoztató szervezeti egység feladatkörén kívüli feladatellátás. Kiemelte továbbá, hogy a Hszt. 102. §-át nem lehet akként értelmezni, hogy a hivatásos állomány tagja ellentételezés nélkül köteles minden feladat ellátására, amelyre képzettsége, végzettsége alapján alkalmas.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[13] A fellebbezés nem alapos.

[14] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül. A felülvizsgálati jogkörét illetően rögzíti, hogy az alperes a marasztalási összeg mértékét és az arra vonatkozó bírói mérlegelést nem támadta, kizárólag az ítélet jogalapra vonatkozó jogi álláspontjának felülvizsgálatát kérte. Ekként a fellebbezés keretei között eljárva a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a feltárt és nem vitatott tényállás alapján a helyesen felhívott jogszabályi rendelkezések megfelelő alkalmazásával, a Kúria e tárgykörben hozott határozatainak figyelembevételével, döntése indokait részletesen kifejtve megalapozottan és jogszerűen kötelezte az alperest megbízási díj fizetésére. Döntésének indokaival a Fővárosi Ítéltábla nagyjából egyetértett, a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel pedig az alábbiakra mutat rá.

[15] Az alperes fellebbezésében a Kp. 78. § (2) bekezdésének, a Kp. 78. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 279. § (1) bekezdésének, valamint a Kp. 84. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 346. § (4)-(5) bekezdésének a sérelmét is állította. A fellebbezés alapján a másodfokú bíróság számára a felülbírálat terjedelme a Kp. 79. § (2) bekezdésével és a Kp. 78. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 279. § (1) bekezdésével összefüggésben az elsőfokú bíróság által elvégzett bizonyíték-értékelés és mérlegelés jogszerűségének, tehát megalapozottságának és okszerűségének, valamint a felperes ezzel kapcsolatos érvelésének a vizsgálatára terjedhet ki. Amennyiben a fellebbezés az elsőfokú bíróság által figyelembe vett adatok valóságát és az értékelés, mérlegelés megalapozottságát, okszerűségét nem dönti meg, azaz, ha az elsőfokú bíróság a perben lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként a rendelkezésre álló bizonyítékokat értékelte, és a mérlegelése során kirívóan okszerűtlen következtetésre nem jutott, az ítélete ezen megállapításainak felülmérlegelésére a másodfokú eljárásban nincs lehetőség. A perbeli esetben az érdemi döntés szempontjából szükséges tények, körülmények (a felperes megbízási díjra jogosultságának) vizsgálata vált szükségessé. Az alperes fellebbezésében vitatta a bizonyítékok egybevetését és azok értékelését, álláspontja szerint a lefolytatott bizonyítás és a beszerzett bizonyítékok a felperesi igényt nem alapozzák meg. Amennyiben a fél számára az indokolás nem meggyőző, az nem a jogi indokolási kötelezettség megsértése körében sérelmezhető, hanem az adott, alkalmazott anyagi, illetve eljárási jogszabályhelyhez kapcsolódóan, annak mikénti értelmezése szempontjából. Az Alkotmánybíróság az indokolt bírói döntéshez való jogot a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogból bontotta ki [7/2013. (III. 01.) AB határozat]. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint ugyanakkor a bíróságok indokolási kötelezettségéből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem a szubjektív elvárásaikat is kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása [30/2014. (IX. 30.) AB határozat]. Az indokolási kötelezettség azt az elvárást támasztja a bírósággal szemben, hogy a döntés indokolásának az ügy érdeme szempontjából releváns kérdésekre kell kiterjednie, és nem minden egyes részletre. Az ítéltábla ennek tükrében megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében adott jogi érvelés az indokolási kötelezettség alkotmányos követelményének megfelelt, a Kp. 78. § (2) bekezdésében, a 78. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 279. § (1) bekezdésében, valamint a Kp. 84. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó 346. § (4), (5) bekezdésében foglaltakat nem sértette meg. Az elsőfokú bíróság jogszabályi rendelkezések hivatkozásával és helyes értelmezésével adta magyarázatát az egyes többletfeladatok ekként való minősítésének, az Ügyrendnek ezért nem volt relevanciája.

[16] A Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjának értelmezése során kialakult töretlen bírói gyakorlat szerint (Kúria Mfv.I.10.751/2016/4. [K-MJ-2017-1], Mfv.II.10.516/2017/4. [K-MJ-2018-306], Kf.III.45.090/2021/4. [K-KJ-2022-752]) a hivatásos állomány arra alkalmas tagja átmenetileg megbízható a szolgálati beosztásához nem tartozó feladatkör ellátásával, többletfeladatként. Erre figyelemmel az alperes jogszerűen megbízhatta (utasíthatta) a felperest olyan feladatok elvégzésével, amelyek a képzettségéhez, végzettségéhez, szakmai tapasztalatához kapcsolódtak [a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontjával összhangban]. Az alperesnek az a joga azonban, hogy a felperest a vizsgálói beosztásához tartozó feladatok mellett más (nyomozói) feladatok elvégzésére utasíthatja [vö. Hszt. 101. § (1) bekezdés a) pontja], nem sértheti a felperes kinevezése szerinti beosztását, továbbá az utasítás teljesítése esetén az érintett díjazásra (ellenszolgáltatásra) való jogosultságát. Ha a hivatásos állomány

tagja a megbízást az eredeti szolgálati beosztásának ellátása mellett végzi, a többlétszolgálatért díjazásra jogosult [Hszt. 71. § (5) bekezdés].

[17] Irreleváns, hogy az alperes milyen szervezeti egységeket létesít, mert annak van jelentősége, hogy a munkáltató csak az állománytáblában rendszeresített beosztás keretein belül határozhatja meg azokat a ténylegesen ellátandó feladatokat, amelyeket a hivatásos állomány tagja jogosult és köteles ellátni; ez a felperes esetében a vizsgáló beosztás volt. Jogkérdés annak megítélése, hogy mely feladatok tartoznak a nyomozói, valamint a vizsgálói beosztás körébe, amely tekintetében az elsőfokú bíróság jogszerűen foglalt állást. A BM rendelet 2. melléklete egymástól külön beosztásként rendszeresítette a nyomozó, illetve a vizsgáló beosztásokat, tehát a nyomozó hatóság feladatainak ellátására nem egyetlen, hanem több beosztást hozott létre.

[18] Utal arra az ítéltábla, hogy ezen beosztásokhoz tartozó munkaköri feladatokat jogszabály vagy a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény 23. § (4) bekezdés c) pontja alapján kiadott normatív utasítás (ORFK utasítás) nem részletezi, arról a jogalkotó a büntetőeljárás szabályokban gondoskodott. A Be. 348. § (2) bekezdése alapján a nyomozás felderítésből és vizsgálatból áll, melyek alapvető rendeltetését a 348. § (3) és (4) bekezdésekben határoz meg; a Be. LX. Fejezete rögzíti a felderítés, míg LXI. Fejezete a vizsgálat külön eljárási szabályait; a Be. 31. § (2) bekezdése értelmében a nyomozó hatóság az előkészítő eljárás és a felderítés során önállóan, a vizsgálat során az ügyészség irányításával jár el. A Be. 866. § (1) bekezdés b) pontja alapján kiadott Nyer. a nyomozásra vonatkozó eljárási szabályok között rendelkezik a nyomozás megindítása, elrendelése (70-75. alcímek), a felderítés (76. alcím) és a vizsgálat (78. alcím) szabályairól. A felderítés és a vizsgálat szakaszai közötti elhatárolást a gyanúsított kihallgatás (77. alcím) eljárási cselekménye jelenti; jogszabályi kivételekkel, amennyiben a gyanúsítás közlése [Nyer. 144. § (1) bekezdése] törvényi feltételei megállnak, az ügyészség által irányított vizsgálatot kell lefolytatni [Nyer. 147. § (3) bekezdés, Be. 390. § (1) bekezdés], ennek hiányában a felderítés szabályai szerint folytatódik az eljárás [Nyer. 146. § (3) bekezdés].

[19] Noha a nyomozás eljárási folyamatában közreműködő nyomozó és vizsgáló munkaköri feladatai között éles határ nem állapítható meg, azonban a vizsgáló és a nyomozó feladatai egymástól alapvetően elhatárolhatók. A felperes munkaköri leírásában rögzített vizsgálati cselekmények lefolytatása a vizsgálói beosztás, míg a nyomozati cselekmények a nyomozói beosztás részét képezhetik. Az elsőfokú bíróság helyesen tulajdonított jelentőséget annak a körülménynek, hogy a nyomozó hatósági feladatokat ellátó alperesnél a BM rendelet 2. számú melléklete elkülöníti a nyomozó és a vizsgáló beosztást, és helyesen állapította meg, hogy a felperes rendszeresen nyomozói többletfeladatokat látott el. Az Ügyrend, mind belső, intern norma, nem írhatta felül a jogszabályi előírásokat, így a látszólagos kollízióknak nincs jelentősége, azt feloldani sem volt szükséges.

[20] A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel az ítéltábla kiemeli, hogy a Hszt. 2023. február 1. napjával bekövetkezett módosítása során a jogalkotó a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti jogcímet megtartotta, és – „A szolgálati viszony tartalma”

elnevezésű X. Fejezetben meghatározott rendelkezésektől elkülönítetten, „A szolgálati viszony módosítása” elnevezésű VIII. Fejezetben – továbbra is szabályozni kívánta akként, hogy annak megállapítását az újraszabályozott (3) bekezdésben a korábbi szabályokhoz képest szigorúbb feltételekhez kötötte. Nem vitás, hogy a hivatásos állomány tagja – a jogalkotó szándéka szerint – a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontja értelmében az ott megjelölt egyes szolgálati feladatait a rendes szolgálatteljesítési idején belül külön ellentételezés nélkül köteles végrehajtani. E szabály azonban nem jelenti azt, hogy amennyiben e többletfeladatot az állomány tagja rendszeresen, tehát nem eseti jelleggel, és számára jelentős többletmunkát eredményezve végzi, annak ellentételezésére ne lenne jogosult, mert a bíróságnak a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontját, (3) bekezdését és 102. § (1) bekezdés b) pontját együttesen és egymásra tekintettel kell értelmeznie. A Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontjának módosítása a hivatásos állomány tagját általános jelleggel a megbízási díjra való jogosultságból nem zárja ki, ezen értelmezéssel a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja, valamint (3) bekezdése kiüresedne. Ezért a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontjának csak olyan értelmezése lehet helyes, amely a 71. § (1) bekezdés c) pontja és (3) bekezdése alkalmazásának is teret enged, mert utóbbi rendelkezések – ellenkező kikötés hiányban – elsősorban a hivatásos állomány tagja rendes szolgálatteljesítési idejében [Hszt. 134-137. §-ai] ellátott többletfeladataira vonatkoznak. A szolgálatteljesítési időn túli túlszolgálat [Hszt. 139. § (1) bekezdés] ellentételezését külön rendelkezés [Hszt. 140. §] tartalmazza. A Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti megbízási díjra jogosultság 2023. február 1. napjától a (3) bekezdésében meghatározott két többletfeltétel teljesítésével, azaz nem eseti jellegű és jelentős többletmunka elvégzése esetén állapítható meg. Ehhez képest a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pont második fordulata az ellentételezés megfizetése alól abban az esetben mentesíti a munkáltatót, ha a szolgálati beosztáshoz nem tartozó, a hivatásos állomány tagja végzettségének, képzettségének megfelelő, a szervezeti egység feladatköréhez tartozó feladatellátás a rendes szolgálatteljesítési időn belül eseti jellegű vagy nem jelentős többletmunka. Így az alperes érvelésével szemben a Hszt. 102. § (1) bekezdése nem minden, a rendes szolgálatteljesítési időn belül történő, a hivatásos állomány tagja beosztásához nem tartozó feladatellátás ellentételezése alól mentesít. A másodfokú bíróság utal arra, hogy a jogalkotó a belügyi ágazatokat érintő törvények módosításáról szóló 2024. évi LXXVII. törvény – Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontját és (3) bekezdését 2025. január 1. napjától hatályon kívül helyező – 87. §-ához fűzött indoklásában maga is rámutatott a 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti megbízási díj megállapításának fenti feltételeire, és a továbbiakban ezen jogcímet nem kívánta hatályban tartani, ami az azt megelőző időszak fennállást erősítette meg.

[21] Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság a feltárt tényállás alapján okszerűen vonta le azt a következtetést, hogy a felperes rendszeresen, visszatérően számára jelentős többletmunkát eredményezve, nem eseti jelleggel a beosztásába nem tartozó többletfeladatokat végzett, amelyek a megbízási díjra való jogosultságát megalapozták. Az alperes a jogalap körében tévesen hivatkozott a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjának sérelmére: a megbízási díjra való jogosultság elsőfokú ítéletben történt megállapítása – az alperes álláspontjával szemben – az irányadó jogszabályi rendelkezések helyes értelmezésén és alkalmazásán alapult.

[22] Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[23] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó, Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú perköltségének a megfizetésére, amelynek összegét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdése, a 82. § (3) bekezdése, valamint a fellebbezés előterjesztésének időpontja miatt alkalmazandó, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (3) bekezdés a) pontja, valamint 3. § (1) bekezdés a) pontja és (4) bekezdése alapján, az alperes által felszámított összegre figyelemmel állapította meg.

[24] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentes, ezért a fellebbezési eljárási illetéket a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli. A fellebbezési eljárás illeték összege az Itv. 39. § (1) bekezdése és 46. § (1) bekezdése alapján 102.036 forint.

[25] A másodfokú bíróság a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[26] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. április 20.

dr. Szőke Mária s.k.	dr. Bendli Attila József s.k.	dr. Bíró Péter s.k.
a tanács elnöke, előadó bíró	bíró	bíró